

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

De Transfiguratione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

midiores antea videbantur, eò animosius dimicant, perrupto illo timore, longè alios se ostendentes, quàm apparuerint ante prælium. In simili metu crudelis pugnae vivebat sanctissima Humanitas Domini, amore illam ad generosè ineundam urgente: & inter has angustias, quas faciebant hinc metus, inde desiderium perveniendi ad mare immensorum laborum, semper vixit dulcor ejus. Ideò, cum dixisset, quàm gravis sibi foret dilatio baptismi cruenti, addidit: *Non veni pacem mittere, sed separationem ab omni solatio, & gladium, seu pugnam atrocissimam inter dolores & ignominias: Ignem veni mittere in terram*, qui volo, ut accendatur & crescat in prælio contra tentationem rerum separantium à veris bonis, ut homines pugnando & amando acquirant vera bona, quæ illis ostendo ac præparo; eadem viâ incedens, ac meum erga ipsos amorem demonstrans, quæ mihi suum volo probari.

Matth. 10.

34.

Luc. 12. 49

VIII. Grandis est hæc lectio pro servis Dei, qui amore urgente illos ad magna, naturali infirmitate deprimi se sentiunt non sine alto suspirio. Dominus, qui tam magnificam fabricam posuit in tam debili fundamento, sic voluit, ut infirmitas naturæ, cui non consentit voluntas, nihil officiat perfectioni amoris; sed valeat potiùs ad eum augendum; quia sensus humanæ miseræ, doloris & afflictionis, cum viget spiritus, magis accendit intima desideria, & suspiria ejus libertatis, quam cupit habere; ut sine impedimento possit impendere se, sicut ipsum erga se liberalem experitur. Et quando se generosè resolvit ad ea, quæ caro timet, pergitque fortiter, quantum per fragilitatem naturæ potest, in oculis amatoris sui Domini Jesu, conatus amoris ejus pluris æstimatur, pugna fidelior, amicitia sincerior: & ubi natura fatiscit, spiritus cum hoc Divino & experientissimo Duce acquirit nobiliores coronas.

De Transfiguratione.

I.

Ex premio patientia per transf- **E**T metum, & desiderium patiendi Christus Dominus noster ostendit in Transfigurationis mysterio: quæ fuit delibatio quædam divitiarum præparatarum amatoribus ejus, & crucifixis ejus

eius amore. Nam octavo die, posteaquam suis aperte tradiderat regiam viam sanctæ Crucis, qua solos suos volebat imitari se, nec eos pro suis agnoscere, qui non post se portarent crucem suam; æstuans desiderio, ut conspiceretur in cruce, de qua identidem loquebatur, decrevit eis dare aliquem gustum suæ gloriæ, ut suis crucifixis dilataret cor, & inflammaret eorum spiritum, experientia ejus boni, quod latet in cruce: & in ejus veritatis testimonium tres elegit ex Apostolis: S. Jacobum, qui primus eorum amore ipsius capite plectendus; Petrum, qui pro ipso in cruce moriturus; & Joannem, qui post fidelem assistentiam sub cruce, multis annis in incendio puri ejus amoris victurus erat. Cum his recessit in montem Thabor (quod nomen puritatem vel rem selectam significat) ibique cœpit orationi vacare; ut ostenderet plus in ea roboris esse quàm debilitatis in corde humano, ad perferendas molestias, quas oportet pro regno cælorum subire; vim quoque ad purificandum amorem, ac transformandum hominem, è statu terreno & vili in cælestem ac spiritualem. Sub oratione Dominus permittit gloriam animæ, quam ideo, ut pati posset, hætenus constrictam tenerat, pro tempore derivari in corpus: facies ergo sole clariùs resplenduit, vestimentis præ nive candicantibus. Ex quo conjicias, si corpori miserabili, & corruptibili tanta gloria conceditur, quanta præparata sit animæ, quæ vivit solo amore Dei in ipsa regnante.

II. Comparuerunt cum Domino Moyse & Elias, electi singulariter è Sanctis aut quis ad hoc mysterium, velut aptissimi testes amoris & ærumnarum; in quibus fundare cupiebat corda fervorum suorum. Nam Elias pro honore Dei totâ vitâ suâ non habuit quietem à persecutione, & odio impiorum; & igneo curru sublatus è terra, documento fuit, afflictos in solo amore Dei reperire quietem ac solatium: illo enim sublevantur à cogitationibus rerum terrenarum, & afflictionibus. Moyse olim in præsentia & familiaritate Dei vivere solitus, ejus amore sustentabatur, quo factum est, ut fastidiens regales delicias in domo Pharaonis, mallet vivere cum populo Dei in ærumnis, quàm in aula frui voluptatibus: quo facto ostendit, quid amor Dei faciat in animabus, quas

possidet, omnem saporem terrenarum rerum eis adimendo, sive dulcium, sive acerbarum, in dies se magis magisque purificans.

*cum Chri-
sto de aru-
minis agunt*

III. Domino inter hos fideles amatores suos, & insignes amatores crucis ita constituto in gloria, quis exprimat, quid senserint, cum viderent eum in corpore, quem tam ardentem desideraverant? intuebantur oculis pulchritudinem ejus corporis; fide autem vivacissima cernebant puritatem & beatitudinem animæ, cum flagrante amore, & maximis thesauris in ea reconditis, quos nullus hominum capere possit, ne dum verbis exprimere. Cumque tam multa essent, quæ videbant ac mirabantur in illo, de nulla tamen re cum eo noverunt agere, nisi quam inrelligebant ei dulcissimam & gratissimam esse; quæ fuit omnem modum excedens amor erga homines, ejusque demonstratio per gravissima dirissimaque tormenta & ignominias, cum acerbissima morte crucis in Jerusalem. Et quemadmodum sæpe Dominus ipse cum discipulis distinctè loquebatur de flagris, alapis, probris, & cruce sua, tanquam de rebus, quarum unaquæque teneret omnem gustum, ac sensum animi sui: ita hi duo amatores illius, suspensi in admirabili ejus pulchritudine interna & externa, simul & in Divino amore, quo ardentem videbant, locuti sunt vel de spinis, quibus coronandus; vel de alapis, quibus deformandus; vel de lacrimis, quibus perfundendus; sive de tormentis, quibus per singula membra afficiendus, invictâ semper patientiâ; ac denique de triumpho amoris ejus, quo ad propositum sibi finem perducturus erat, quæcunque desiderabat. Notârunt inter hæc anxia ejus desideria, quibus dulce cor ejus aspirabat ad hæc omnia: viderunt submissionem, resignationem sacratissimæ Humanitatis ad ea perpetienda. Viderunt, quantum accendendus esset amor ejus his veluti lignis: viderunt se advocatos, ut, quia discipuli hæc nondum capiebant, cum ipsis loquendo mitigaret nonnihil flammam & vim amoris, desiderio rerum illarum coarctati, & fructuum inde proventurorum. Atque in hac re sola consumpto colloquio, pleni solatio ab eo dimissi fuere.

*scientes, his
cum maxi-
mè debita
71,*

Deus Pater

IV. Duo hinc præcipuè consideranda sunt. Primò vox Patris dicentis: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacuit*

9.

placui ipsum audire. Quibus verbis non modò probavit amorem unigeniti sui erga homines, quem ipse quoque habuit ab æterno, easdem demonstrationes illius per crucem animo suo designans, & illi unâ cum natura sua per generationem communicans: verùm etiam docuit, sibi solos illos placere, qui audiunt ipsum & imitantur: cùm dederit eum non pro Reconciliatore solum & Redemptore, sed etiam pro Magistro & speculo vitæ. Unde etiam non dixit: de quo, sed in quo mihi complacui. Nam dicere, quòd complaceret sibi de illius divina persona, nihil atinebat, cùm id per se clarissimum esset: sed in illo solo velut in capite Ecclesiæ suæ placere ipsi, quotquot ei charitate conjuncti, & imitatione similes effecti sunt, hoc indicare volebat: sicut ipse quoque Dominus dixit, nullum fructum Patri gratum proferre posse eum, qui in ipso non manserit. O quot animæ sunt, quæ DEO non placent, quia in Christo non sunt! quidquid enim in Christo locum non habet, Patri æterno placere non potest: quia in solo Filio suo complacet sibi. Placent ei cogitationes, intentiones, actiones, quæ cogitationibus, intentionibus, actionibus Christi conformantur: quæ autem sunt tales, ut Christum puderet eas habere in se, DEO placere non possunt. Christum igitur solum audiamus, aliis omnibus aures claudendo.

ut Christi
sum, ita
imitatores
ejus
unicè amant

V. Secundò consideratione dignum est, quod descendentibus illis de monte præcepit JESUS dicens: *Nemini dixeritis visionem, donec Filius hominis à mortuis resurgat.* Quo præcepto innuit, neque intelligendo, neque coniecturâ assequi posse secretum amoris & crucis, nisi qui multùm & seriò tractaverit de rebus cælestibus. De S. Paulo dixit Dominus Anania. *Ego ostendam illi, quanta oporteat eum pro nomine meo pati.* Ostendit hoc illi in cælo; unde rediit sic illuminatus & accensus in hac doctrina, ut, cùm scripssisset, se ibi audivisse arcana, quæ non licet homini loqui, ea colligens in summam, conclusit, se nihil aliud novisse, nisi Jesum Christum, & hunc Crucifixum: nam fuit ei deinceps tam familiare pati, quàm diligere. Ex quo intelligitur causa, cur Deus, post casum Adami, suis amicis non dederit securam ac diuturnam pacem in mundo, sed majorem partem voluerit

Act. 9. 16.

Gubernatio
mundi de-
pendet à
prædestina-
tione San-
ctorum.

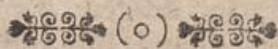
eos versari in miseriis. Quia enim gubernatio mundi dependet à prædestinatione Sanctorum, quos DEUS habet in hoc mundo, velut in schola sapientiæ cælestis, & exercitio puri amoris; operuit eum tanto diluvio malorum, ut nusquam consistere, neque requiem possint habere, nisi in arca, qui Christus est: in hoc dat eis secretò pacem tam dulcem, suavemque, mundo planè incognitam, ut eximat eis omnem formidinem tribulationum, & amorem eorum, quæ mundus infatuatus magni æstimat: cùmque omnem suam cogitationem in uno Christo defixerint, alma in pace dormiant, & requiescant. Quare Dominus, cùm triginta annis jactatus esset in immenso turbulentoque mari suæ Passionis, voluit his tribus discipulis ostendere secreta sui amoris & crucis, videlicet latentem in illis gloriam & pacem internam, preparatam veris imitatoribus suis. Voluit autem ista clam haberi, donec plenè instituti essent in rebus cælestibus per sapientiam Spiritus sancti, quia talium Mysteriorum capaces non sunt, nisi illustrati amore, sapientiâ, & conversatione cælesti.

Unde pro-
pter solos
Electos per-
severat
mundus, ut
illi in hoc
ærumnis
exerceatur

Conf. l. 9,
c. 1.

VI. Nolite igitur, O Christiani: expectare mitigationem, neque intermissionem ærumnarum vestrarum in mundo; quia terra quietis ac pacis locus non est. Atque hoc expedit Electis, propter quos solos mundus conservatur, ut pacem in mundo non habeant; sed cùm vident eos, qui suas cogitationes extra DEUM collocant, ab hisdem rebus, quibus stultè adhærent, torqueri velut à carnifice, timeant amorem suum in eis collocare. Quærite pacem & consolationem ærumnarum, quas patimini, ubi inveniri potest: scilicet, in solo amore divino, & suavi conversatione cùm Christo, & experiemini magnam hanc veritatem, quam in corde suo inflammato sensit S. Augustinus post suam

conversionem, cùm scripsit: *Quàm suave mihi subito factum est, carere suavitatibus nugarum; & quas amittere metus fuerat, jam dimittere gaudium erat!*

ÆRUMNA